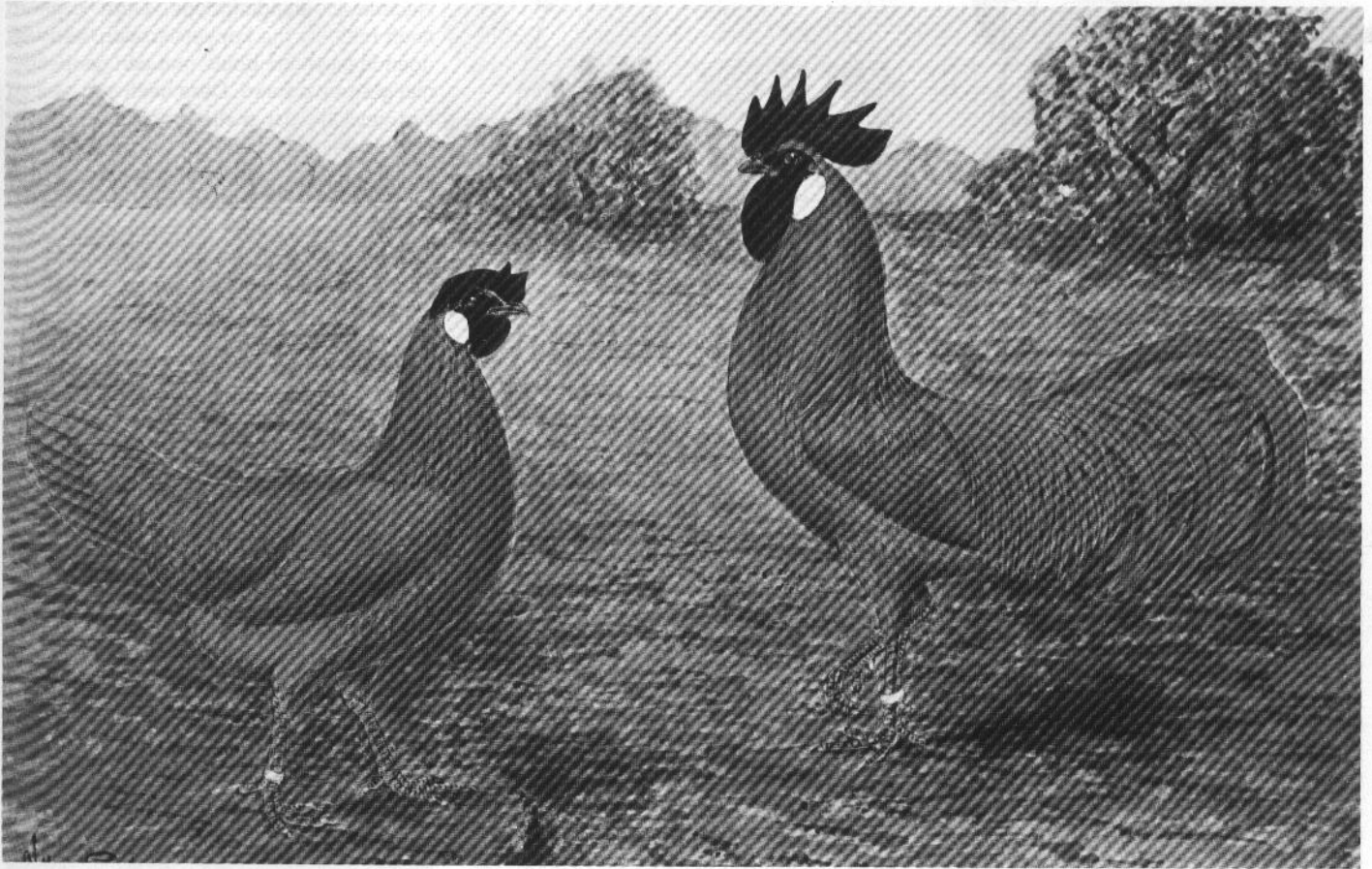

De grote Leghorns hebben lang behoord tot de populaire rassen, waarvan er lange rijen op de tentoonstellingen te vinden waren. Helaas is dit niet meer het geval. Waaraan dit te wijten is, is moeilijk vast te stellen. We hopen echter, dat het fraaie Leghorn-ras weer een grotere toekomst tegemoet gaat. Daaraan zal zeker de Nederlandse Leghorn Club, die deze maand zeventig jaar bestaat, gaarne meewerken.

De Leghorns in het algemeen

Fraai paar buff Leghorns naar een afbeelding van wijlen C. S. Th. van Gink.

Het werk, dat het voorzitterschap van de standaard-commissie met zich meebrengt, bracht ons onwillekeurig ook in aanraking met de problemen, die we bij de Leghorns kennen. We herinneren ons nog de tijd van direct na de laatste Wereldoorlog. We ontmoetten toen de onder de noemer van Leghorns Nederlands type dieren in diverse kleurslagen en variëteiten, die niet veel verschilden met de dieren, die op de Duitse tentoonstellingen als patrijskleurig werden ingezonden. De Duitse vogels hadden de uitgesproken flittertekening, doch voor het overige verschilden ze genetisch niet veel van de Nederlandse patrijs Leghorns.

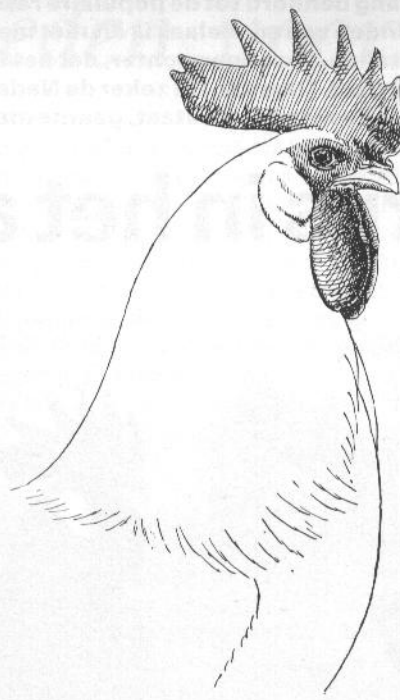
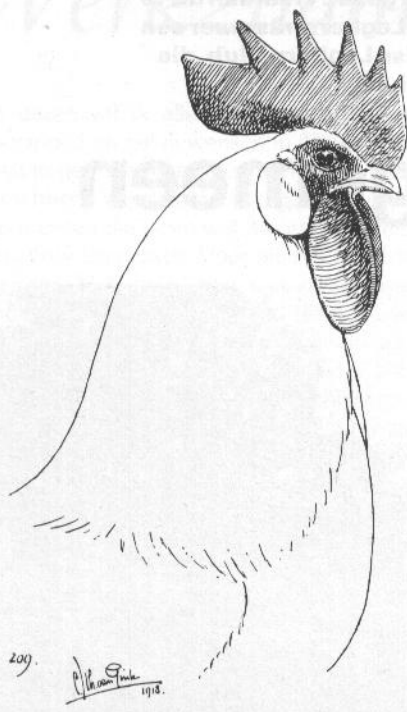
Naast de in Duitsland (maar ook hier te lande) bestaande „goldfarbige” Leghorns bestaan er aldaar ook patrijskleurige, zij het dan dat deze dieren enkele tinten donkerder zijn en thans in ons land als afzonderlijke kleurslag „bruinpatrijs” zijn erkend. Deze dieren zijn groter dan onze Nederlandse Leghorns en bezitten een zeer goede legproductie. Deze bruinpatrijs Leghorns kunnen in grootte en type als voorbeeld gesteld

worden. Zo dient een goede Leghorn eruit te zien. We zijn de laatste jaren met onze Nederlandse dieren telkens kleiner geworden en bovendien hebben we aan volume verloren. Onze dieren zijn slanker en hebben vaak een gemis aan borstdiepte, terwijl ook vaak de breedte wat te wensen overlaat.

Het is niet gemakkelijk om vast te stellen waarom de Leghorns in Duitsland in groei-kracht en produktiviteit afwijken. De lichte veeromranding, zoals deze te vinden is bij de goldfarbige Duitse hennen en naar onze maatstaven flitter heet, komt ook voor bij verschillende stammen Japanse Langstaart-hoenders en dan in volmaakte tekening. We vermoeden derhalve, dat deze hoenders zijn gebruikt om deze Duitse Leghorn-variëteit te maken. De hoge beenstelling kan daaraan tegelijkertijd zijn ontleend. Het Spaanse bloed van de landhoenderrassen vloeit ook door de Witwangen, de Minorca's en de Andalusiërs, maar zeer zeker ook door de patrijs en witte Leghorns. Naar onze mening zijn deze landhoenderrassen daarvoor verantwoordelijk.

In vroeger jaren toen men met de grondbe-ginselen der vererving nog niet zo bekend was, had men er ook geen notie van dat verschillende erfactoren eng gekoppeld zijn aan een aantal andere. Thans weet men veel meer van dat correlatief verband en is men ook bekend met het optreden van de neven-verschijnselen, die bij het selecteren op een of ander kenmerk, daarnaast zo onbegrijpelijk hardnekkig, naar voren kunnen komen. Het is niet bekend hoe de zaken staan bij de flittertekening gepaard aan hoogbenigheid. Misschien zou bij een rigoureuze schifting van alle dieren met ongewenste eigenschappen het mogelijk zijn geweest dieren van het verlangde tentoonstellingstype met goede nuteigenschappen te fokken. Men heeft zich echter kennelijk dood gestaard op de uiterlijke kenmerken, welke men probeerde vast te leggen en waarmee men een aantal erfactoren in fokzuivere toestand verkreeg. Deze waren verantwoordelijk voor vertraagde groei, latere legrijpheid en gematigder legkracht.

Een op zichzelf staande zaak is het feit, dat

Twee hanekoppen van Nederlandse Leghorns. De linker een ideale kop, de rechter met diverse wensen of tekortkomingen. De kamhiel is gespleten. Er zit een deuk voorin de kam, terwijl het oor onvoldoende glad is. Ook in de lellen is een kleine vouw te zien.

tussen de beide wereldoorlogen de Nederlandse patrijs en zilverpatrijs Leghorns op de tentoonstellingen werden verdrongen. Dat in die kleurslagen de Duitse fokrichting nu als Nederlandse wordt geëxposeerd is dan ook volkomen onjuist. Het gaat hier zelfs niet om fokrichtingen, maar om meer dan dat. Genetisch is er een groot verschil. Bestaat het zogenoemde Nederlandse type nog wel? Waarschijnlijk zo te hooi en te gras nog wel. Men heeft er voor de creatie van Nederlandse produktiestammen ook gebruik van gemaakt. Van origine verschilt de partij Leghorn van het Nederlandse type niet van de Deense en Engelse nut-Leghorns van die kleur, omdat van 1870 tot 1900 al dit mate-

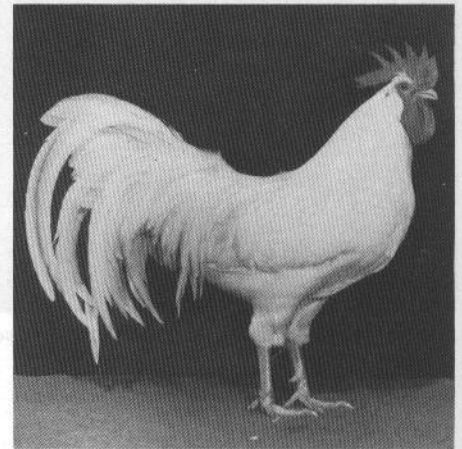
riaal uit Engeland kwam. Gedurende een aantal jaren exporteerde Engeland een veel forsere Leghorn, die op de shows en ook in ons land ingang vond, doch die qua aantal maar weinig verspreiding ondervond, waardoor het oudere en zuiverder type nog op vele plaatsen bewaard bleef. Ook aan de overkant van de Noordzee bleef het bestaan en kwam het in ongeveer 1920 weer met succes op de tentoonstellingen naar voren.

Verschillende types

Waarschijnlijk zou het voor de Leghorn beter zijn geweest als er over de gehele wereld maar één type Leghorn was nagestreefd. Dit is echter tot heden echter een vrome wens

gebleven. Daarom zullen we voorlopig nog wel zitten met een verdeling in verschillende types. Dit is aanvaard door de speciaalclub en ook door onze Standaardcommissie, alhoewel de laatste reeds stilzwijgend een zekere vereenvoudiging heeft doorgevoerd. Voor het uitkomen van de laatste editie van de Nederlandse standaard werden de Leghorns onderverdeeld in vier soorten en wel als volgt:

- a. Het oude, gematigde type, aangeduid als Nederlands standaardtype. Deze Leghorn heeft middelgrote kopversierselen, een voldoende gestrekte bouw met een geopende, niet gespreide staart. Deze heeft een type en een gewicht, dat snelle groei en vroegrijpheid in de hand werkt.
- b. Het Engelse tentoonstellingstype, zeer slank en fors. Heeft grote kopversierselen.
- c. Het Amerikaanse standaardtype, wat lichter in gewicht dan het Nederlandse en daarmee het kleinste van de vier types. Deze variëteit munt uit door betrekkelijk kleine kopversierselen, een rijk ontwikkelde achterwaarts gedragen staart, die niet te laag gedragen mag worden en tevens volop sierbedevring, vooral ook in het zadel van de hanen.
- d. Het Duitse standaardtype, vrij hoog gesteld, lang van rug en met een wat lagere staartdracht.

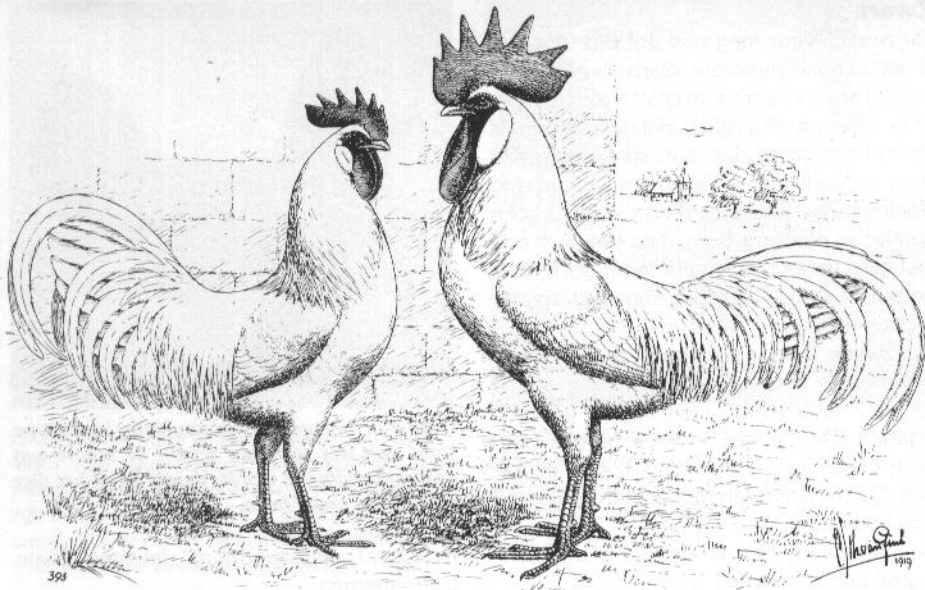
Witte Amerikaanse Leghorn haan, die destijds op meerdere grote shows wist te winnen. Er is op dit dier ook maar zeer weinig aan te merken.

Patrijs Leghorns van het oorspronkelijke Duitse type. De staart wordt erg laag, zelfs fazantachtig gedragen. Bovendien is deze te zeer gevouwen.

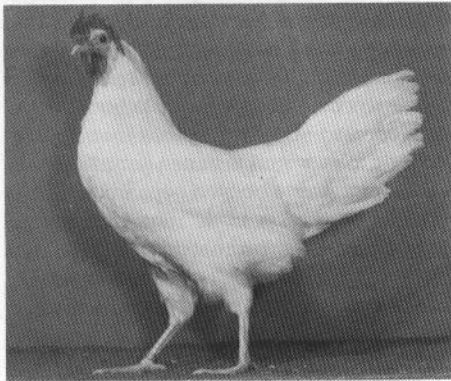

Het laatste type Leghorn is inmiddels door de Standaardcommissie ingelijfd als Nederlandse Leghorn. Na de oorlog zijn de contacten tussen de Duitse en Nederlandse fokkers nauwer geworden, wat tot gevolg heeft gehad dat dieren werden uitgewisseld. Bovendien bleken de Duitse Leghorns met een wat fazantachtige, zeer laag gedragen start in eigen land niet geheel te voldoen. De beide types waren elkaar zover genaderd, dat er van verschil nauwelijks meer sprake was. Daarom heeft de Standaardcommissie bij de laatste editie van de standaard besloten de Duitse dieren onder te brengen onder de Nederlandse Leghorns. Een paar punten van verschil blijven, maar deze hebben geen betrekking op het type, doch op de kleurslagen. Voor het merendeel lopen de kleursla-

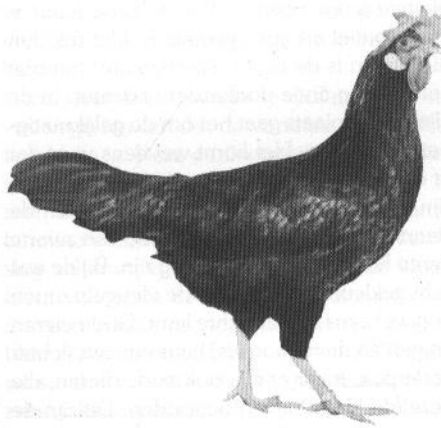
Het verschil in type tussen Engelse Leghorns en Amerikanen van dit ras is op deze tekening duidelijk te zien. De Engelse haan (rechts) is veel groter en tevens hoger gesteld. De Amerikaan (links) laat veel siergevederte zien. Ook de kam is fijner en anders van structuur dan die van de Engelse.

gen tussen Nederlandse en Duitse Leghorns parallel. Doch we hielden over de goudflitter en de zilverflitter Leghorn, variëteiten die we als zodanig niet in onze Nederlandse Leghorns kenden. Omdat echter de types van

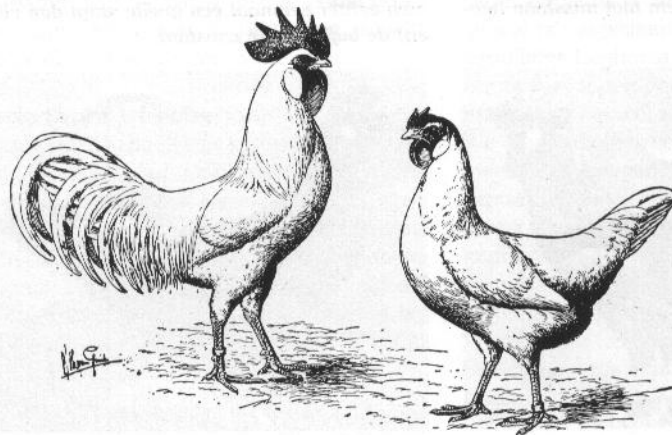
Witte Amerikaanse Leghorn hen. Dit dier laat een welhaast ideale kop zien. Ook de staart heeft de juiste houding en vorm.

Duitse en Nederlandse Leghorns elkaar zo dicht genaderd zijn heeft de Standaard-commissie besloten deze kleurslagen ook onder te brengen bij de Nederlandse Leghorns. Voor een groot gedeelte is deze koerswijziging te danken aan de Duitsers zelf. Men heeft in de loop der jaren aldaar de uitwassen op het vormgebied van de Leghorn meer of minder overboord gegooid. Dit is echter maar zeer langzaam verlopen en als men nu de grote Duitse shows bezoekt zal de goede opmerker kunnen vaststellen, dat er nog wel dieren van het oudere type bestaan. Dit houdt natuurlijk het gevaar in, dat deze dieren ook over onze grenzen gebracht worden. Keurmeesters, die echter sterk zijn op het gebied van de Leghorns, zullen dit echter zeker bij de eerste keer opmerken en dergelijke

Zwarte Leghorn hen van het Nederlands standaardtype. Speciale aandacht verdient het fijne kopje met de fraai vallende kam. Waarschijnlijk echter heeft deze hen Duits bloed in de aderen, want de staart wordt erg laag en achterwaarts gedragen.

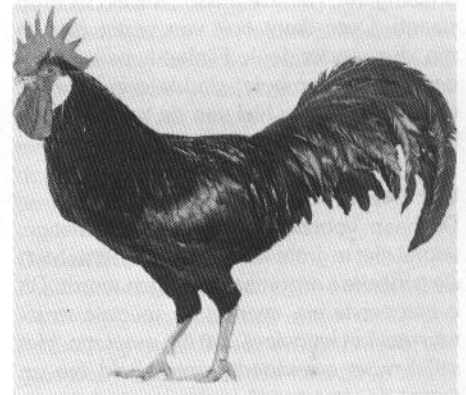
lijke vogels achteruit stellen. Men mag hier te lande niet langer dulden dat op grote tentoonstellingen dieren van het oudere Duitse type (al zijn het dan geen flitterhennen meer met daarbij behorende hanen) als Leghorns

De Leghorn van Nederlands standaardtype is een hoen, dat van alle overdrijving in haar raskenmerken is ontdaan. De kopversierselen zijn middelgroot en ze zijn daardoor het dier alderminst tot last.

van Nederlands standaardtype worden geëxposeerd en bekroond, terwijl een blik in de oude editie van de standaard aantoonde dat ze daarin niet thuishoren.

Als andere types dan het Nederlandse in hun eigen land wijziging ondergaan kan er geen bezwaar tegen bestaan dat de standaardbeschrijving daarin meegaat. Dat gaat echter langzaam als men bedenkt dat er bijvoorbeeld in de Amerikaanse standaard t.a.v. de Leghorns niets gewijzigd is. De wijziging van de standaard hier te lande t.a.v. het Duitse type Leghorn is ook maar zeer traag in zijn werk gegaan. Reeds jaren waren we ervan overtuigd dat er tussen Nederlandse en Duitse Leghorns vrijwel geen verschillen in type meer bestonden. Uiteindelijk is de beslissing genomen, omdat e.e.a. niet langer te verdedigen was. Bovenstaande regels houden geen enkele kritiek in op de Leghornfokkers aan deze of gene zijde van de grens. Eigener beweging hebben zij de verschillen weggefokt, zij het dan dat de verschillen in de patrijs- en zilverbatrijstekening zijn blijven bestaan. Hiertegen is ook geen enkel be-

Zwarte Nederlandse Leghorn haan. Op dit dier is wat het type betreft maar weinig aan te merken. Weliswaar zijn de lellen iets gevouwen, terwijl ook de kamhiel niet zijn sterkste punt is.

zwaar zolang de fokkers maar inzien dat dergelijke kleurslagen afzonderlijk gefokt moeten worden en niet door elkaar, waardoor dieren ontstaan, die zweven tussen het één en het ander. Dit was jaren merkbaar bij de patrijs Leghorns, die kennelijk wel eens gekruist zijn met goudflitter Leghorns. Hierdoor zijn hier patrijs Leghorns ontstaan, die vaak teveel flittertekening laten zien.

Een andere ongewenste kruising is die tussen patrijs en de veel later erkende bruinpatrijs, die van Duitse origine zijn. De patrijskleur, zoals wij die kennen bestaat in Duitsland niet. Wanneer nu kruisingen tussen onze patrijzen en de bruinpatrijzen, die hier erkend zijn, maar uit Duitsland komen, gebracht worden, dan is dit duidelijk te zien aan de kleur, die tussen het één en het ander zweeft.

Variëteiten en kleurslagen

We beschouwen ons artikel als incompleet wanneer we niet in het algemeen ingaan op de meest voorkomende variëteiten en kleurslagen bij het Leghornras. We zullen niet afdalen in alle kleurslagen, doch beperken ons tot de in Nederland meest voorkomende.

Wit (Nederlandse standaard)

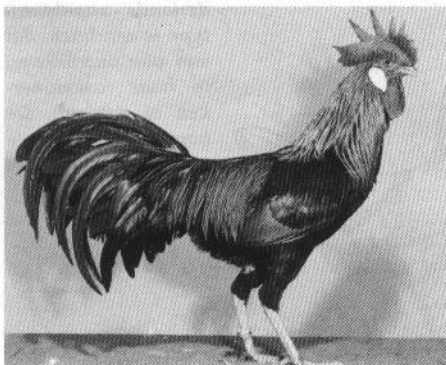
De grootte, zoals we deze van een normaal Leghorn-type gewend zijn. De staart gesloten gedragen onder een stompe hoek met de ruglijn. De kam van de hen naar één zijde omhangend, bij de haan zuiver rechtop staand. Deze dient ook van voren glad te zijn, dus zonder deuk. Flink diepe kamtanden en flinke, mooie, gladde oren, die wit van kleur zijn. De hiel van de kam volgt de neklijn zonder deze te raken.

Wit (Amerikaanse standaard)

De haan voorzien van een middelmatige, vooral niet te grote kam, waarvan het achterste gedeelte horizontaal gedragen wordt. Dit is een eerste eis, evenals de speciale structuur van het kamvlees, dat fijn moet zijn. Het zadel moet overvloedig ontwikkeld zijn en tegen de staartpartij oplopen, zodat een fraaie overgang van rug via zadel wordt verkregen. De staart moet flink gespreid gedragen worden, ook bij de hen. De staartveren flink breed en bij de haan fraai gebogen, vooral de sikkelsbevedering.

De kam van de hen staat vooraan rechtop en valt dan naar één zijde om, zodat het dier een vrij zicht naar voren blijft behouden. Onder geen beding mag deze kam te groot zijn. Een voornamelijk eis bij de hanen is een overdadige bevedering.

Patrijskleurige haan van het Nederlands standaardtype. Toch hebben we op deze haan tegen dat hij wat hoog gesteld is. Het type is wel goed, al zou iets meer borst hem niet misstaan hebben.

Zwart

De zwarte kleur mag niet dof zijn, doch er moet een kevergroene glans over liggen. Hierbij moet er steeds op gelet worden dat er in de kleur en glans geen violet voorkomt. Is dit wel het geval, dan is er sprake van een fout, die sterk vererft. De onderkleur moet zo donker mogelijk zijn, hierin is van glans geen sprake. In de vleugels en in de staart wil nog wel eens wit of grijs voorkomen, doch dit is natuurlijk fout. De poten zijn geel zonder zwarte vlekken.

De zwarte hebben evenals de hierboven behandelde witte van Nederlandse origine en de navolgende kleurslagen gesloten staarten. De vleugels worden bij alle Leghorn-variëteiten goed aangesloten gedragen. De overige eisen mogen we als bekend beschouwen.

Bij oude zwarte hanen is iets wit in de staartwortel niet zo'n zware fout.

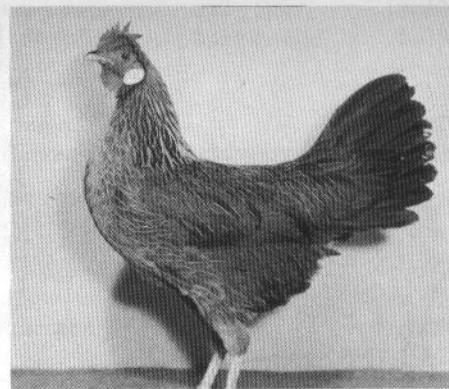
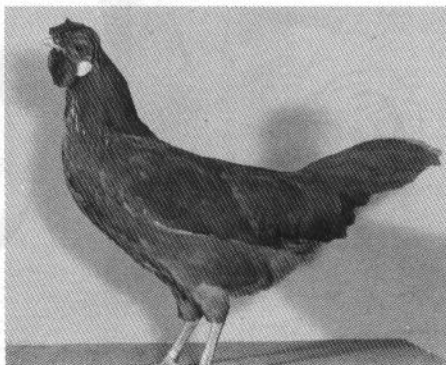
Buff

De kleur van deze kleurslag is moeilijk te omschrijven, doch is het best te vergelijken met die van vers getaand leer, b.v. van een nieuwe leren voetbal. Een te rode kleur is even foutief als een zeemkleur. Het midden hiertussen is de beste. Hierbij komt het niet aan op een tintje donkerder of lichter. In de allereerste plaats gaat het om de gelijkmatigheid van kleur. Het komt wel eens voor dat er enkele zwarte stippen in de hals te vinden zijn, terwijl ook in lang niet alle gevallen de staart de juiste kleur heeft. Deze kan zwarte veren hebben of bronskleurig zijn. Bij de wat licht gekleurde dieren zijn de vleugelpennen nog wel eens aan de lichte kant. Oude dieren krijgen na de rui nog wel eens een iets lichter verenpak, maar er zijn ook oude dieren, die dezelfde kleur blijven behouden. Dit zijn de meest waardevolle voor de fokkerij.

Buff is een bijzonder mooie kleur, die de fokkers veel moeilijkheden oplevert, doch wanneer men eenmaal een goede stam bezit zich uitstekend laat vererven. Men moet echter zeer voorzichtig zijn met het invoeren van nieuw bloed.

In Duitsland zijn de buff Leghorns aan de te

Mooie buff hen met een egale kleur. Deze kleurslag wordt niet zoveel gefokt, waarschijnlijk vanwege de vele moeilijkheden, die aan het fokken van deze kleur verbonden zijn. Heeft men echter eenmaal een goede stam dan vererft de buffkleurige constant.

Deze patrijskleurige hen van Nederlands type staat ook iets te hoog, terwijl de staart wat gespreid gedragen wordt. Verder heeft het dier vele goede onderdelen.

rode kant, een standpunt, dat men aldaar blijft innemen.

Zilvergrijs

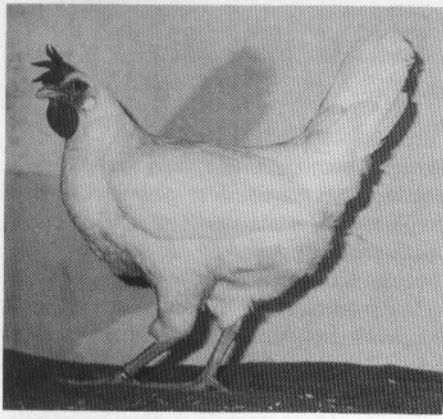
De hanen van deze kleurslag moeten in het bezit zijn van een zwarte borst zonder enige tekening. Hals- en zadelbehang hebben een scherpe, groen glanzende middenstreep. In de slagpennen mag geen standaardmatig wit voorkomen. Rug en schouders zilverwit. Aan veren zonder enige flittertekening wordt de voorkeur gegeven. Zij mogen in de rug niet te donker zijn, want dit zijn geen tentoonstellingsdieren. Deze „roetruggen” zijn echter wel heel goed te gebruiken om standaardmatige hanen te fokken. Het lichaamsgevederte is geheel voorzien van een fijne pepering, waarbij geen roest (rood) op de schouders mag voorkomen. De borst is licht zalmkleurig.

Voor de fok van goede hanen gebruikte men hanen met zwarte borsten gepaard aan hennen, die te donker in de rug zijn (roetruggen). Naast standaardmatige hanen kunnen uit deze toom ook wel goede hennen vallen. Om hennen te fokken, die een zeer fijne pepering laten zien pare men hanen met een weinig tekening in de overigens zwarte borst aan hennen van standaardmatige kleur en tekening. Het behoeft welhaast geen betoog dat het erg gevaarlijk is voor de fok van zilverpatrijzen eens een zilverflitter dier in te zetten. Een ieder, die met deze fokkerij bekend is zal dit ten sterkste afraden.

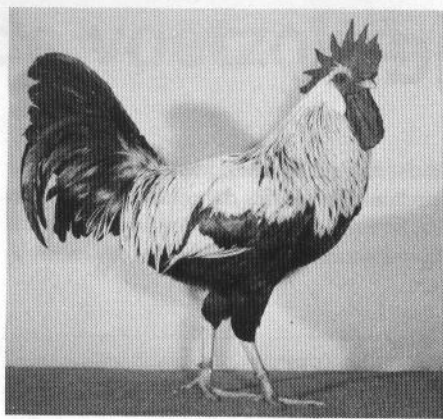
Een punt, waarop bij deze kleurslag terdege gelet moet worden is het euvel van het optreden van hennen met sporen. Bij geen andere kleurslag van het Leghorn-ras komt dit meer voor.

Patrijs

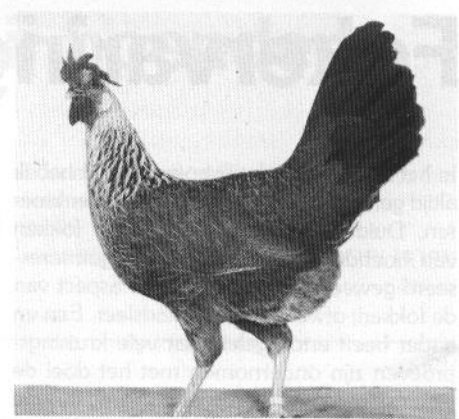
Deze kleurslag komt wat de tekening betreft geheel overeen met de hiervoren genoemde zilverpatrijs. De hanen hebben prachtige oranje-goudgele hals- en zadelveren, voorzien van een zwarte middenstreep, die ook weer groenglanzend moet zijn. De borst en de broek eveneens glanzend zwart. Op de rug en op de schouders is de haan karmozijnrood. De vleugelpennen, evenals de staartveren en sikkels, moeten zonder wit

Helaas staat deze witte Leghorn van Nederlands type wat gedrukt, waardoor het type minder goed tot zijn recht komt. Witte Leghorns zijn in ons land niet meer in groten getale aanwezig. Zijn ze echter op een tentoonstelling dan is de kwaliteit van zeer goed niveau.

Zeer fraaie haan van de zilverpatrijs kleurslag. Het dier heeft een mooi type en goede stelling. Het enige wat we er op tegen hebben zijn de wat grove kopversierselen. De kam lijkt zelfs al niet meer stevig te staan.

Op deze foto komt het fraaie type en het volume van deze zilverpatrijs hen bijzonder goed tot uitdrukking. Het kopje is haast ideaal, terwijl het dier bovendien een fijne pepering vertoont. (Foto's: C. AALBERS)

zijn. Strogele halsveren moeten voorkomen worden.

De hennen hebben een kleur, die te vergelijken is met de kleur van koffie, waarin melk gedaan is. Iedere veer moet fijn gepeperd zijn. Roest op vleugels komt voor, doch moet vermeden worden, want we hebben hier te doen met een kleurfout. De borst is evenals bij de zilverpatrijzen zalmkleurig.

Ook bij deze kleurslag bestaat het gevaar, dat de fokkers ertoe overgaan de Nederlandse patrijs Leghorns te kruisen met goudflitter Leghorns. Men dient niet tot een dergelijke kruising over te gaan, want deze zal alleen maar teleurstelling opleveren. Uit zo'n kruising kunnen hennen verwacht worden met sterke flittertekening, terwijl de borst van de hanen niet zuiver zwart zal zijn.

Bruinpatrijs

Deze kleurslag is voor enige jaren door de Standaard-commissie erkend. De naam zegt het al dat deze kleur grotendeels overeenkomt met de patrijskleur, althans wat de tekening betreft. De grondkleur is echter een geheel andere, veel donkerder, bruiner, ja, roder. Ook kruisingen tussen bruinpatrijzen en patrijs Leghorns moeten ten sterkste ont-raden worden. Men ziet wel eens kruisings-producten. Deze brengen het op de shows niet ver, omdat zij niet de juiste kleur bezitten, noch de ene, noch de andere.

Geelpatrijs

Ook deze kleurslag is sinds enkele jaren officieel erkend en kan gezien worden als verdunning van de gewone patrijskleur. Dit is vooral te onderkennen in de halskraag van de hennen, terwijl ook de hanen veel lichter van kleur zijn in de oranje-goudgele en rode veerpartijen. Ook bij deze kleurslag is het gevaar groot dat men deze gaat paren met patrijskleurige. Niet alleen bij de Leghorns, maar ook bij andere rassen, waarin de beide kleuren voorkomen, is waar te nemen dat er veel zwervers zijn, dus geen vlees en geen vis. Het is jammer dat de keurmeesters deze dieren er vaak door laten glijpen.

Blauw

Dit is een kleurslag, die maar heel weinig gezien wordt. We zouden deze kleurslag ook niet in ons artikel opgenomen hebben als we er niet juist tijdens dit seizoen enige dieren van zeer goed gehalte van hadden gezien op een show in Limburg, waar we moesten keuren.

Deze kleurslag is minder populair geweest, vanwege het feit dat de variëteit zo moeilijk te fokken is. Deze eenkleurige dieren vererven namelijk intermediair. Naast blauw is men welhaast verplicht ook zwarte Leghorns te fokken. Zonder inkruising van deze kleurslag zal men namelijk niet de juiste kleur blauw weten te behouden. Uit blauwe dieren aan elkaar gepaard komen niet alleen blauwe, maar ook 25% zwarte en 25% vuilwitte, d.w.z. witte dieren met blauwe en zwarte kleurspatten.

Gestreept

Wanneer deze kleurslag goed wordt voortgebracht bestaat er haast geen mooiere variëteit. De dieren behoren zeer helder gestreept te zijn, zoals b.v. de Plymouth Rock. Deze kleurslag is ook afgeleid van dit ras en aan menige gestreepte Leghorn is dit nog goed te zien. In dat geval is de rug wat lang en de staartovergang nogal hoekig. De gestreepte tekening moet ook doorlopen tot in het onderdons.

Het blijft bij deze kleurslag opletten dat de halsveren van de hanen niet te flauw getekend zijn. Ook de tekening in de staarten laat nog wel eens te wensen over.

Zwartbont of echequer

Deze kleurslag heeft vele jaren in de verdrukking geleefd en komt de laatste tijd weer wat meer op, waarmede we niet willen zeggen dat we vele goede dieren in deze kleurslag zien. Alle fouten, die maar bij de Leghorns kunnen optreden komen we bij onze spaarzame ontmoetingen met deze kleurslag tegen. Ook hier doet in erge mate het euvel van sporen bij de hennen opgang. We hebben bij de Leghorns te doen met een geheel andere bonttekening dan bij andere

rassen van deze kleurslag. Bij de meeste bonte rassen moet het zwart overheersen en juist dit is bij de Leghorns niet het geval. Bij dit ras moet het wit in de eerste plaats in het oog springen. Er dient op gelet te worden dat de pootkleur zuiver geel is en geen zwarte schubben laat zien. Dit laatste is bij de Ancona's, een ras dat in de familie van de Leghorns zit, wel het geval en standaardis. Ook wil nog wel eens een groene pootkleur optreden. Ook dit is te verwerpen en dieren, die deze kleur laten zien moeten gediskwalificeerd worden.

Goudflitter

Zoals uit het voorgaande blijkt behoort deze kleurslag thans ook thuis onder de Nederlandse Leghorns. De hanen vertonen bruin-gezoomde borstveren. De halsstreep is grijsig en derhalve flauw van tekening. In het zadel is deze tekening niet meer terug te vinden. Op de rug en de vleugels zijn ze helrood van kleur.

De hennen hebben op rug en vleugels een smalle, scherp getekende goudkleurige omzoming. Een dergelijke tekening veretst een brede veer, die helaas echter lang niet altijd aanwezig is. Ook bij deze patrijskleur zijn de borsten der hennen zalmkleurig. Een goed getekende hen is een prachtige verschijning. De zoming wordt bij de oude vrouwelijke dieren wat smaller.

Zilverflitter

Deze kleurslag is wat de tekening betreft geheel te vergelijken met de dieren van de goudflitter Leghorns. Alle goud en rood is echter vervangen door zilverwit. De hennen hebben echter wel zalmkleurige borsten. We dachten hiermede de meest voorkomende kleurslagen in vogelvlucht bespreken te hebben. Helemaal compleet zijn we echter nog niet geweest, want de Lenghorns kunnen voorkomen in twee kamvormen, namelijk die met een enkele kam en er zijn er ook met een roze kam. Deze laatste variëteit komt echter zeer sporadisch voor en we betwijfelen zelfs of hiervan nog wel dieren in Nederland zijn.

C. AALBERS